

[Gustav Pedersen.]

løshedskasser folk af alle religiøse opfattelser og folk af alle afskygninger indenfor kristendommen, uden at nogen i noget tilfælde har beklaget sig over; at deres åndelige liv blev hemmet på grund af deres medlemskab.

Jeg synes, der er grund til at understrege netop det, fordi man ligesom har villet sige, at her drejede det sig om at få lov til at pleje sin religiøse indstilling uden indgreb fra anden side. Der er ikke, har ikke været og vil ikke blive tale om, at man under nogen form vil prøve at blande sig i folks religiøse opfattelse, uanset deres medlemskab i kassen.

Må jeg så føje til, at man når i virkeligheden, hvis man fortsætter denne form for propaganda, antagelig det stik modsatte af det, man tilsigter, nemlig at give befolkningen den opfattelse, at alle de kristne, der på normal måde er solidariske med deres kammerater, ikke kan betragtes som helt rigtige kristne. Jeg tror ikke, det vil være en god form for agitation at drive hverken i dette eller andre tilfælde.

Det ærede medlem hr. Sønderup, der nævnte statstilskuddet for 1947—48, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at statstilskuddet — det ved det ærede medlem — ret set er et år bagefter. Det vil altså sige, at med den nedgang, der har været i tilskudsprocenten, bliver tilskuddet for det egentlige regnskabsår 1947—48 noget lavere og antagelig også noget lavere igen for 1948—49. Da man redigerede arbejdsløshedsloven, pålagde man nemlig kasserne større forpligtelser, man lavede en reguleringsordning, der i virkeligheden nedsatte tilskudsprocenten, fordi der kun er tale om en regulering af indtægtsgrundlaget under hensyn til det officielle pristal, men ikke medtagende i beregningsgrundlaget de lønforbedringer, som reelt er kommet, fordi pristallet ikke viser det virkelige prisniveau. Derfor er det berettiget at sige, at kasserne samtidig med, at de har måttet påtage sig større forpligtelser, i alt fald tilskudsmæssigt er blevet dårligere stillet.

Til bemærkningen om, at det i særlig grad skulle være fagorganisationerne, der har gavn af kasserne, vil jeg gerne sige, at det først og fremmest er kasserne, der har gavn af forbindelsen med fagorganisationerne. Det ville ikke have været muligt — og man kender ikke noget land, hvor det har været muligt — at få kontingenter af den højde fra de gode risici uden gennem den solidariske forpligtelse, som fagorganisatio-

nerne pålægger deres medlemmer i forhold til kasserne. Der er i tusindvis af arbejdsløhedskassemedlemmer, der er pensionsforsikrede enten som tjenestemænd eller på linje med tjenestemænd, de betaler fuldt bidrag til kasserne, og det ville disse mennesker aldrig gøre, medmindre det var deres solidaritetsforpligtelse fra organisationerne, der tvang dem til det; man kan ikke vente, at folk forsikrer sig på et område, hvor de overhovedet ingen risiko har, og derfor kunne man heller ikke vente de store bidrag, der har aflastet det offentlige, fra folk, der i virkeligheden ikke personlig har forsikringsmæssige interesser, men yder deres bidrag som følge af deres solidaritet med kammeraterne indenfor organisationen.

Det ærede medlem hr. Sønderups bemærkning om, at arbejderne ikke længere er den svage part i arbejdsforholdet, må som baggrund have en konjunktur, for det ærede medlem kan da ikke påstå, at det i en periode, hvor der er bare nogen arbejdsløshed — og det har der været i langt den største del af de perioder, det ærede medlem og jeg kan overse —, skulle være sådan, at arbejderen kan være lige glad med, hvordan arbejdsgiverne indstiller sig overfor ham. Det er nu engang i en periode, hvor der bare er nogen mangel på beskæftigelse, sådan, at arbejdsgiverne afgør, hvem der skal have arbejde, og det pres, som de derved kan øve på arbejderne, vil, bortset fra en ganske enkelt undtagelsesepisode, gøre arbejderne til den svageste part. Det er også derfor, at det er urimeligt — og det er trods alt det, der er kernen i sagen —, at man i arbejdsløshedsforsikringen skal have forhold, som det ærede medlem ønsker, thi det er sådan, at arbejdsgiverne herved skaffer sig en uberettiget indflydelse på arbejderne forhold. Jeg nævnte i går eksempler på, hvordan arbejdsgiverne også i vor tid, så længe som det er gørligt og på de felter, hvor det er muligt, prøver på at forhindre arbejderne i helt og frit at udøve deres ret til at være organiserede eller forsikrede. Den bevægelse går langt videre, end folk i al almindelighed er tilbøjelige til at tro; den er farlig, og den bliver endnu mere farlig, jo mere den bliver understøttet gennem lovgivningen. Det er et forhold, jeg vil have lov til at understrege, selvom jeg selvfølgelig er klar over, at det ærede medlem hr. Sønderup ikke lader sig påvirke deraf, men fortsætter sine bestræbelser for at svække arbejderne mulighed for at have selvstyre på de områder, hvor det nu engang er deres interesser, det drejer sig om.